

Neadaptatul

Blacks

Spre ceruri ai întins a ta plecare
în brațe nu mai pot să mi te țiiu,
Atrofiate sunt de nemișcare
Le voi tăia la osul sângeri.

Din cioturi îmi vor crește aripi caste
Voi evada dintr-un lumesc menaj
Voi devora trecuturi, negre straste
cu fiecă mișcare de penaj.

Dar vai, ajuns acolo, lângă tine,
n-o să mai pot în palme ca să țin
o inimă, ce știi că-mi apartine,
dar care cu iubire ți-o închin.

Nu-ți voi putea întinde a mea palmă
ca să citești al drumului destin,
că viața fără tine e o șalmă
dictată de trecutul cabotin.

Nu-ți voi putea culege infinituri
într-o coroană să le împletesc,
căci tu rămâi regina peste mituri,
ești Absolutul gândului lumesc!

N-o să mai strâng în ale mele palme
Speranța unei ulti mi rugăciuni
Sau pumnul să-l arat către sudalme
și vorbe aruncate de nebuni.

N-oi mai avea cu ce să țin inelul
sortit de-a mea iubire să ți-l dau,
în mod solem eu să-ți întind drapelul
interna năzuință s-o predau.

Voi fi doar zbor și aripi tremurânde,
bolnave de o frică fără leac:
Că fi-vei amazoana ce prin pânde
va urmări speranța din păteac.

Eu am facut din inima covată
Și-n ea am pus prezentul și-a' lui pui
De vei lovi, așa, ca altădată

POEZII ONLINE

Ce va muri, iubire, poți să-mi spui?